

Prometeus

Tublatanka

Ktosi ma volá, ktosi to skúša,
niekomu naozaj chýbam,
stále ma čaká a pritom nevie,
že vysoko v horách bývam,
že som tu pevne prikovaný,
s osudom dávno vyrovnaný.

Aj keď sa snažím, neviem sa pohnúť, ruky mám skamenené,
oči ma pália, dívam sa dolu, na nič si nespomeniem.

Spomienky matné ma sledujú, jak čierne supy obletujú.
Za tmavej noci lásku a dážď ukradol som pre ľudí,
ja som si sám nenechal nič a nik ma neprebudí.

Bohmi som spútaný, od ľudí vzdialený,
nebom aj zemou súdený, súdený,
smädný a bezbranný, aj tak nič nezradím,
ku svojej skale pribitý.

A každý večer supy sa zídu, vytrhnú čo ešte mám.
Niet čím sa brániť, ruky sú v putách, až ráno sa spamätám,
pritom nič nemám, len silu skál, nikdy nič iné som nedostal.

Za tmavej noci lásku a dážď ukradol som pre ľudí,
ja som si sám nenechal nič a nik ma neprebudí.

Bohmi som spútaný, od ľudí vzdialený,
nebom aj zemou súdený, súdený,
smädný a bezbranný, aj tak nič nezradím,
ku svojej skale pribitý.

Bohmi som spútaný, od ľudí vzdialený,
nebom aj zemou súdený, súdený,
smädný a bezbranný, aj tak nič nezradím,
ku svojej skale pribitý.